

støren, ham fra Sekondløjtnant til Premierløjtnant. Det forekommer mig, at der heri maa siges at ligge en Anerkendelse, at Krigsministeren dermed fuldstændig biliger den Optræden, som Løjtnant Rørdam har vist ved den paagældende Lejlighed, saa at Krigsministeren kommer til at staa som Medskyldig af Rørdam i hele denne Affære. Jeg synes, at det er en Side af Sagen, som bør fremdrages. Skylden i denne Sag bør ikke alene lægges paa Rørdam, men lige saa fuldt lægges over paa Krigsministeriet, som har hædret og forfremmet denne Mand, netop da Sagen var paa Omtale og blev stærkt fordømt fra Folketingets Side. Der var et æret Medlem, som den Gang tog Løjtnant Rørdam i Forsvar; det var det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (Wagner), og han udtalte en Aften her i Salen, at denne Sag vilde medføre, at Rørdam ikke vilde blive forfremmet, eller i alt Fald vilde han blive standset i sit Avancement. Dagen efter, at dette var udtalt her i Salen, læste man i Bladene, at Rørdam var bleven forfremmet alligevel, saa det, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds har udtalt, har altsaa ikke haft noget paa sig. Man maa i denne Forfremmelse se en Billigelse, ja maaske ligefrem en Opmuntring fra Krigsministeriets Side over for Løjtnant Rørdam. Jeg synes, at det er i høj Grad beklageligt, at Ministeriet vilde gaa til en saadan Forfremmelse, der ligefrem opmuntrer vore Officerer til at gaa frem ad samme Vej.

Jeg nævnte før, at der fra min Side er stillet en Række Ændringsforslag, og at disse Ændringsforslag indeholde tilsammen Nedsættelser til et Beløb af 990,000 Kr. Jeg skal ikke gennemgaa disse Ændringsforslag i Enkelthederne, jeg har talt udførlig om disse Ændringsforslag ved tidligere Andenbehandlinger af Finansloven, og jeg skal derfor ikke i Dag gennemgaa dem enkeltvis; jeg skal kun i det hele tildele mig at anbefale dem til Tinget. Der er blot et Punkt, som jeg gerne vilde omtale lidt udførligere, og det er det Ændringsforslag, der vedrører Kjøbenhavns Fæstning. Det er jo saaledes, at der nu i en Aarrække er blevet bevilget 40,000 Kr. til Vedligeholdelse af Landfæstningen. Vi have jo fra Socialdemokratiets Side bebrejdet Venstre, at det bevilgede disse Penge, og kunne her henholde os til Udtalelser, som ere faldne fra adskillige Venstremænd her i Salen, hvori de paa det allerskarpeste fordømme Landbefæstningen og anse det for at være nyttige

Penge, der bortkastes til dens Vedligeholdelse, men desuagtet vedbliver Venstre Aar for Aar at yde denne Bevilling til Fæstningens Vedligeholdelse. Vi vide jo ogsaa alle, hvad Motiverne ere dertil, men det forekommer mig, at disse Motiver ikke rigtig holde Stik i Aar. Det var jo ved Forliget i 1894, at Fæstningen kom ind paa Finansloven, men den Gang var det jo en af Forudsætningerne, at nu vare vi færdige med Provisorierne, nu skulde der for Fremtiden være rammet en Pæl gennem Provisorierne — saaledes tror jeg, det hed. Men der er slet intet forandret med dem, de vandre endnu lyslevende omkring iblandt os og have givet sig Udslag sidste Sommer. Men eftersom Ministeriet nu har brudt dette Forlig og atter har bragt Provisorierne frem, synes jeg, denne Forudsætning er bristet, saaledes at ethvert af Venstres Medlemmer nu staar frit over for de 40,000, og frit kan gaa med til at nægte dem. Jeg vilde ønske, dette maatte blive Følgen af Provisoriet sidste Sommer, saa var der dog kommet lidt godt ud af det. Jeg skal som sagt ikke i Enkeltheder gaa ind paa de af mig stillede Ændringsforslag, men nøjes med at anbefale dem til Tingets Velvilje.

A. Thomsen: Det, jeg har at sige, vedrører et Samraad, som findes anført i Betænkningen under Nr. 148. Det angaar en Forhandling, der har været ført om, at Forældre skulde have fri Rejse til at besøge deres syge indkaldte Sønner, samt om, at Staten fremtidig overtager Bekostningen ved Hjemsendelsen af Lig af Værnepligtige, der afgaa ved Døden i Tjenesten. Jeg fik sidste Sommer en Opfordring fra nogle af mine Vælgere til at bringe denne Sag frem under Finanslovens første Behandling her i Folketinget; men dels paa Grund af Tidens Knaphed den Gang, dels ogsaa fordi Sagen blev berørt fra anden Side, fandt jeg mig ikke foranlediget til at tage Ordet den Gang. Nu vil jeg gerne knytte nogle Bemærkninger til det Samraad, som har været ført. Jeg vil gerne sige, at med god Vilje fra alle Sider, navnlig fra Myndighedernes Side, vilde jeg tro, det ikke var meget vanskeligt at faa denne Sag ordnet tilfredsstillende. Det kan maaske synes for mange, at det er en meget lille Sag, som ikke er værd at spille mange Ord paa, men man maa huske paa, at de Folk, det her drejer sig om, ere fattige Folk, som ikke have Raad til at gøre lange Rejser og ikke Raad til ret store Ekstraudgifter. Og naar man